

Sygn. akt: III AUa 925/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o przeniesienie odpowiedzialności za składki na ubezpieczenie,

na skutek apelacji M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt: IV U 575/12,

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala, że M. G. nie ponosi odpowiedzialności za zaległości składkowe obciążające (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W.;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. na rzecz M. G. kwotę 12.630 (dwanaście tysięcy sześćset trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 925/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeniósł odpowiedzialność za zaległości składkowe obciążające (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W., na które złożyły się składki na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od sierpnia 2010 r. do grudnia 2010 r. w łącznej kwocie 256.195, 97 zł, w tym 215.417,97 zł należności głównej i 40.778 zł odsetek liczonych na dzień 11 kwietnia 2012 r., na M. G. będącego w tym czasie likwidatorem Spółki.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. G. początkowo kwestionował jedynie możliwość zastosowania do niego przepisu art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ostatecznie zarzucił organowi rentowemu także zawyżoną wysokość zadłużenia składkowego, które jego zdaniem za sporny okres mogło wynieść nie więcej niż 56.643 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz ZUS kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne:

(...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. M. G. powołał do życia na mocy aktu założycielskiego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Jak wynika z treści aktu notarialnego Rep. A (...) i odpisu z KRS-u w okresie od grudnia 2008 r. do 30 kwietnia 2009 r. wnioskodawca był jej jedynym wspólnikiem, jedynym członkiem zarządu i jego prezesem. Po tym czasie, na skutek wyzbycia się wszystkich udziałów w Spółce, w okresie od maja 2009 r. do 15 listopada 2010 r. taką samą funkcję jak wnioskodawca pełnił G. F., reprezentujący jedynego wspólnika (...)P.A. z A..

Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, protokolowaną aktem notarialnym Rep. A (...), przedmiotowa Spółka uległa rozwiązaniu i z dniem 15 września 2010 r. postanowiono otworzyć jej likwidację. Z tym też dniem, na mocy Uchwały nr 2, Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki powołało jej likwidatora w osobie M. G.. Te ostatnią funkcję wnioskodawca pełnił w Spółce postawionej w stan likwidacji nieprzerwanie do 24 stycznia 2011 r., kiedy to również stosownymi uchwałami Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...), odwołano M. G. i powołano nowego likwidatora w osobie G. F..

W czasie od 15 września 2010 r. do 24 stycznia 2011 r., będąc likwidatorem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...), wnioskodawca wiedział o istniejących zadłużeniach składkowych, wypłacał jedynie wynagrodzenia pracownicze, a składki opłacał w miarę możliwości finansowych. M. G. praktycznie nie brał udziału w życiu Spółki, przebywał za granicą, zaś likwidatorem został z grzeczności dla G. F..

Za okres od sierpnia 2010 r. do grudnia 2010 r. powstały zaległości składkowe w swym rodzaju i wysokości jak w zaskarżonej decyzji z dnia 11 kwietnia 2012 r.

Postanowieniem z 14 września 2011 r. Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego w Ł. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...), bowiem nie znalazł żadnego majątku w/w Spółki celem zaspokojenia zaległości składkowych na rzecz ZUS II Oddział w Ł., z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, między innymi za okres od sierpnia 2010 r. do grudnia 2010 r.. W uzasadnieniu zauważono, że Spółka nie posiadała na ówczesny czas żadnych środków ani wierzytelności, czy nieruchomości, nie prowadziła działalności produkcyjnej.

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeniósł odpowiedzialność za zaległości składkowe obciążające (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w (...), na które składały się składki na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od maja 2010 r. do sierpnia 2010 r. w łącznej kwocie 230.876,42 złotych, na prezesa zarządu Spółki G. F..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego podstaw odpowiedzialności M. G. jako likwidatora (...) Spółki z o. o. w likwidacji należy upatrywać w treści art. 116 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w powiązaniu z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd zaznaczył, że w sprawie kwestionowana była jedynie przesłanka z grupy pozytywnych przesłanek orzeczenia o odpowiedzialności wnioskodawcy jako likwidatora, nie członka zarządu. Faktu istnienia zaległości po stronie Spółki (...) za sporny okres wnioskodawca nie zdołał skutecznie podważyć, nadto nie próbował uwolnić się od odpowiedzialności poprzez wykazanie zaistnienia którejkolwiek przesłanki egzoneracyjnej, skutkującej bezzasadność obciążenia go za zobowiązania Spółki w likwidacji. Odnośnie podstaw odpowiedzialności likwidatora za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia Sąd Okręgowy powołał się w tym zakresie na wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008 r. sygn. akt II UK 341/07.

Stwierdzając, że M. G. jako likwidator był jedyną uprawnioną osobą do wypełniania zobowiązań spółki w okresie jej likwidacji, Sąd Okręgowy uznał, że przeniesienie odpowiedzialności na niego za szkodę w postaci braku wpływu składek za sporny okres na rzecz ZUS, po uprzednim stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji przeciwko Spółce, jest prawidłowe i nie narusza dopuszczalnych reguł wykładni art. 116 Ordynacji podatkowej.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją M. G. za pośrednictwem pełnomocnika. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialno - procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż w stosunku do wnioskodawcy jako likwidatora (...) spółki z o. o. podstawy prawnej jego odpowiedzialności za zaległości składkowe należy wyłącznie upatrywać w art. 116 Ordynacji podatkowej. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a w konsekwencji zwolnienie wnioskodawcy od odpowiedzialności za zobowiązania (...) Sp. z o. o. z tytułu nieuregulowanych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że spór w sprawie dotyczył jedynie oceny prawnej zaistniałego w niej stanu faktycznego. Sprzeciwił się przeniesieniu odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na jej likwidatora. Zaznaczył przede wszystkim, że wnioskodawca jedynie przez bardzo krótki okres czasu pełnił funkcję członka zarządu Spółki i to w czasie, w którym nie powstały sporne zaległości składkowe, natomiast piastował on funkcję jej likwidatora. Fakt ten, w ocenie apelującego ma najistotniejsze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż likwidator, wbrew stanowisku Sąd I instancji, nie ponosi odpowiedzialności za zaległości spółki na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej. Zdaniem skarżącego powołany przepis odnosi się wyłącznie do członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjnej, spółek tych na etapie organizacji oraz w określonej w art. 116 § 3 Ordynacji podatkowej sytuacji do pełnomocnika spółki lub jej wspólników, a także do byłych członków zarządu, byłego pełnomocnika lub wspólników spółki w organizacji (art. 116 § 4 Ordynacji podatkowej), a w żadnym wypadku nie do likwidatorów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wskazując na powyższe apelujący powołał się na orzecznictwo sądów administracyjnych i poglądy doktryny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego z dnia 11 kwietnia 2012 r.

Wskazać należy, że Sąd Okręgowy przeprowadził staranne postępowanie dowodowe, jednakże z analizy jego wyników wywiódł nieuprawnione wnioski w kwestii odpowiedzialności odwołującego M. G.. W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że objęta skarżoną decyzją zaległość składkowa powstała po postawieniu (...) spółki z o.o. w stan likwidacji oraz że wnioskodawca w czasie powstania tej zaległości pełnił funkcję jej likwidatora. Kwestią sporną w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie czy odwołujący jako likwidator (...) spółki z o.o. w likwidacji ponosi odpowiedzialność za bezspornie obciążające Spółkę zaległości składkowe.

Przypomnienia wymaga, że stosownie do art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 749, ze zm.), który to przepis z mocy art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1442, ze zm.) ma odpowiednie zastosowanie do należności z tytułu składek, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie w przypadkach i w zakresie przewidzianych w rozdziale 15 działu III ustawy Ordynacja podatkowa. Na podstawie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, do którego wszystkich paragrafów także odsyła przepis art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna. W myśl § 2 art. 116 odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, oraz zaległości wymienione w art. 52 powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu. § 3 art. 116 dotyczy

odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji lub spółki akcyjna w organizacji nie posiadającej zarządu. Zgodnie zaś z § 4 przepisy § 1-3 art. 116 stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub współnika spółki w organizacji. Zakresem podmiotowym art. 116 Ordynacji podatkowej objęte zatem zostały trzy grupy podmiotów: 1) członkowie zarządu spółek kapitałowych (jakimi są spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółka akcyjna), a także tych spółek w organizacji; 2) pełnomocnicy spółek w organizacji, a jeżeli pełnomocnik spółki nie został powołany - współnicy spółki w organizacji (w przypadku gdy wskazane spółki nie posiadają zarządu); 3) byli członkowie zarządu spółek oraz byłych pełnomocników lub współników spółki w organizacji. Zgodnie z brzmieniem art. 38 k.c., osoba prawna działa przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartym na nim statucie. W odniesieniu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jej organami, zgodnie z ustawą z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1030, ze zm.), są zarząd (art. 201 § 1), rada nadzorcza lub komisja rewizyjna (art. 213 § 1) i zgromadzenie współników (art. 227), przy czym tylko zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę. Status prawny likwidatora reguluje art. 280 k.s.h. stanowiący, że do likwidatorów stosuje się przepisy dotyczące członków zarządu, chyba że przepisy o rozwiązaniu i likwidacji spółki stanowią inaczej. Uprawnionym zatem jest twierdzenie, że po pierwsze likwidator nie jest organem spółki z o.o., a po drugie przepisy dotyczące zarządu w odniesieniu do likwidatora stosuje się tylko subsydiarnie. Likwidator jest przedstawicielem ustawowym osoby prawnej, zmierzającym do zakończenia jej bytu. Zarządza spółką celem jej likwidacji.

Sąd I instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. II UK 341/07 reprezentującym pogląd o odpowiedzialności likwidatorów za zaległości składkowe spółek (opubl. OSNP 2009/23-24/322, LEX nr 531867). Istotnie w wymienionym orzeczeniu Sąd Najwyższy, uzasadniając powyższy pogląd, nie negując wyników wykładni językowej przepisów, odwołał się przede wszystkim do kwestii słusznościowych, ale także systemowych i celowościowych. Podniósł, że wyniki wykładni, dające pierwszeństwo literalnemu odczytaniu art. 116 Ordynacji podatkowej, należy uznać za rażąco niesprawiedliwe, co nakazuje skonfrontować je także z innymi metodami wykładni. Wskazał, że zabieg ten jest niezbędny również z tego względu, że przeniesienie na zarządców odpowiedzialności majątkowej ex lege miało na celu wyłącznie ochronę wierzycieli przed skutkami zarządzania spółką w sposób prowadzący do bezskuteczności egzekucji przeciwko niej; zastosowanie wykładni językowej ochrony tej skutecznie nie zapewnia, a jest wiele argumentów mających istotne znaczenie aksjologiczne, wypływających także z przepisów prawa handlowego, które przemawiają za ponoszeniem tej odpowiedzialności także przez likwidatorów. Prezentując taki pogląd Sąd Najwyższy odwołał się w całości do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy odnośnie do odpowiedzialności likwidatorów spółek za zobowiązania tych spółek na gruncie art. 299 k.s.h., przede wszystkim w uchwale z dnia 28 lutego 2008 r., sygn. III CZP 143/07 i wskazał, że interpretacja Kodeksu spółek handlowych wyrażona w tej uchwale ma istotne znaczenie także dla ustalenia odpowiedzialności likwidatora spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za dług publicznoprawny z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Wskazując na powyższe zapatrywanie nie można jednak pominąć funkcjonującego w orzecznictwie Sądu Najwyższego odmiennego poglądu, zgodnie z którym treść art. 280 k.s.h. nie stanowi uzasadnienia dla stwierdzenia, że likwidatorzy, podobnie jak członkowie zarządu, ponoszą odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. Takie stanowisko Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 9 czerwca 2006 r. sygn. IV CK 415/05 (opubl. LEX nr 303333), a także w wyroku z dnia 6 lipca 2007 r. sygn. III CSK 2/07 (opubl. OSNC-ZD 2008/3/63; LEX nr 435477). Stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej wyroku z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. II UK 341/07, wedle którego odpowiedzialność za zaległości składkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powstałe w czasie likwidacji tej spółki ponosi także jej likwidator, wprost nie zaakceptował Sąd Najwyższy w uchwale składu 3 sędziów z dnia 13 października 2009 r. sygn. II UZP 9/09 (opubl. OSNP 2010/7-8/95, LEX nr 522971). Uzasadniając takie stanowisko Sąd Najwyższy wskazał, że likwidator nie jest członkiem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a tylko osoby wchodzące w skład tego organu mogą ponosić odpowiedzialność za zaległości składkowe spółki na podstawie art. 116 Ordynacji w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej. Tych zasad wynikających z wykładni językowej przepisów nie można modyfikować przez odwołanie się do zasad słuszności, co w istocie składało się na motywację orzeczenia

z dnia 8 lipca 2008 r. Brak jest też wystarczających podstaw ku temu, ażeby do interpretacji przepisów dotyczących odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania publicznoprawne przenosić poglądy ukształtowane na podstawie zbliżonej instytucji prawnej zawartej w art. 299 § 1 k.s.h.

Pogląd o braku możliwości obciążenia likwidatora spółdzielni za zaległości składkowe tej spółdzielni na podstawie art. 116a Ordynacji podatkowej (regulującego odpowiedzialność za zaległości podatkowe innych osób prawnych niż wymienione w art. 116, do których art. 116 stosuje się odpowiednio) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych wyraził Sąd Najwyższy w uchwale składu 3 sędziów podjętej w dniu 11 lutego 2014 r. w sprawie sygn. akt I UZP 3/13 (opublikowanej na internetowej stronie Sądu Najwyższego www.sn.pl). Prezentując swój pogląd Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił, że pomiędzy odpowiedzialnością likwidatorów spółek na podstawie przepisów Kodeksu spółek handlowych a odpowiedzialnością na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej występują zasadnicze różnice, które nie pozwalają przenosić wprost poglądów wyrażonych w odniesieniu do zobowiązań prywatnoprawnych spółki na jej zobowiązania publicznoprawne. Uregulowania zasad odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania podatkowe (składkowe) nie są bowiem prostym odwzorowaniem w prawie podatkowym zasad zawartych w przepisach prawa handlowego (art. 299 k.s.h.). Ordynacja podatkowa zawiera w tym przedmiocie uregulowania własne, inaczej kształtując zakres i przesłanki omawianej odpowiedzialności. Odpowiedzialność osób trzecich jest instytucją prawną wiążącą skutki istnienia zobowiązania podatkowego z podmiotem innym niż podatnik. Osoby trzecie ponoszą więc odpowiedzialność za cudzy dług, a orzeczenie o odpowiedzialności osób trzecich nie uwalnia dłużnika (podatnika) od odpowiedzialności. Odpowiedzialność tej osoby ma zatem charakter gwarancyjny. Jest odpowiedzialnością posiłkową (subsydiarną), występuje dopiero w dalszej kolejności. Nie ma tu domniemania winy, organ nie bada istnienia związku przyczynowego. Odpowiedzialność tych osób ma zatem charakter odpowiedzialności wyjątkowej. Najistotniejszym z tego punktu widzenia, co zostało zaakcentowane przez Sąd Najwyższy, jest jednak to, że przepis art. 116a (podobnie jak art. 116) Ordynacji podatkowej (w związku z art. 31 i art. 32 ustawy systemowej) reguluje odpowiedzialność za zobowiązania publicznoprawne osób prawnych. Nakładanie danin publicznych należy zaś do tak zwanej wyłączności ustawowej. Zgodnie bowiem z art. 84 Konstytucji RP, każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie, a według art. 217 Konstytucji RP, nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Powyższa norma konstytucyjna nie oznacza tylko obowiązku uregulowania tych kwestii w ustawie. Zgodnie bowiem z zasadą określoności, powyższe elementy powinny być w akcie rangi ustawowej w sposób bardzo precyzyjny, przejrzysty i jasny uregulowane. Z zasady demokratycznego państwa prawnego wynika, że każda regulacja prawna ingerująca w prawa i wolności obywatelskie musi spełniać wymóg dostatecznej określoności. Należy przez to rozumieć precyzyjne wyznaczenie dopuszczalnego zakresu ingerencji. Konstatacja Sądu Najwyższego jest taka, że przepisy prawa publicznego regulujące odpowiedzialność osób trzecich jako związane z nałożeniem podatku (obowiązku składkowego) i ingerujące w sferę prawa własności oraz innych praw i swobód nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający. Wobec tego nie ma wystarczających przesłanek do stwierdzenia, że na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej odpowiedzialnością za zaległości podatkowe (składkowe) mógłby jako osoba trzecia być obciążony jakikolwiek inny podmiot niż wymieniony wyraźnie w ustawie. Likwidator spółdzielni nie odpowiada więc za zaległości składkowe tej spółdzielni na podstawie art. 116a Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej, albowiem z treści tego literalnie odczytywanego przepisu nie wynika, ażeby był objęty jego zakresem podmiotowym.

Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym w pełnił akceptując pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 lutego 2014 r., który jakkolwiek dotyczył odpowiedzialności likwidatorów spółdzielni na podstawie art. 116a Ordynacji podatkowej to jednak znajduje on zastosowanie także do odpowiedzialności likwidatorów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie przepisu art. 116 Ordynacji podatkowej, stwierdza, że likwidator spółki kapitałowej nie odpowiada za zaległości składkowe na podstawie tego przepisu w związku z art. 31 ustawy systemowej. Stwierdzenie to znajduje umocowanie także we wcześniejszym, przywołanym, orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Mając na względzie poczynione wyżej uwagi Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że ustalił, że M. G. nie ponosi odpowiedzialności za zaległości składkowe obciążające (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W..

Stosownie do wyników postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd Apelacyjny obciążył organ rentowy obowiązkiem poniesionych przez wnioskodawcę kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego oraz opłaty od apelacji. Wynagrodzenie reprezentującego skarżącego pełnomocnika Sąd ustalił w oparciu o § 11 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (t. j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).